जीवन् जगदसावाशु कुरुते भस्मसाद्ध्रुवं ॥ ३१ ॥
नायमर्हत्यसद्वृत्तो नरदेववरासनं ।
यो ऽधियज्ञपतिं विष्णुं विनिन्दत्यनपत्रपः ॥ ३२ ॥
को वैनं परिचक्षीत वेनमेकमृते ऽशुभं ।
प्राप्त ईदृशमैश्वर्यं यदनुग्रहभाजनः ॥ ३३ ॥
इत्थं व्यवसिता हन्तुमृषयो दृढमन्यवः ।
निर्जघ्नुर्हुंकृतैर्वेनं हतमच्युतनिन्दया ॥ ३४ ॥
ऋषिभिः स्वाश्रमपदं गते पुत्रकलेवरं ।
सुनीथा पालयामास विद्यायोगेन शोचती ॥ ३५ ॥
एकदा मुनयस्ते तु सरस्वत्सलिलाप्लुताः ।
हुत्वाग्नीन् सत्कथाश्चक्रुरुपविष्टाः सरित्तटे ॥ ३६ ॥
वीक्ष्योत्थितान् महोत्पातानाहुर्लोकभयंकरान् ।
अप्यभद्रमनाथाया दस्युभ्यो न भवेद्ध्रुवः ॥ ३७ ॥
एवं मृशन्त ऋषयो धावतां सर्वतोदिशं ।
पांशुः समुत्थितो भूरिश्चौराणामभिलुम्पतां ॥ ३८ ॥
तदुपद्रवमाज्ञाय लोकस्य वसु लुम्पतां ।
भर्तर्युपरते तस्मिन्नन्योन्यं च जिघांसतां ॥ ३९ ॥
चौरप्रायं जनपदं हीनसत्त्वमराजकं ।
लोकान् नावारयन् शक्ता अपि तद्दोषदर्शिनः ॥ ४० ॥
ब्राह्मणः समदृक् शान्तो दीनानां समुपेक्षकः ।
स्रवते ब्रह्म तस्यापि भिन्नभाण्डात् पयो यथा ॥ ४१ ॥
नाङ्गस्य वंशो राजर्षेरेष संस्थातुमर्हति ।